

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: L. T., nar. -, bytem -, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, Odbor provozu silničních vozidel, nábř. Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2013, č.j.: 239/2013-160-SPR/3 a proti rozhodnutí ze dne 4. 4. 2013, č. j.: 239/2013-160-SPR/5,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, Odboru provozu silničních vozidel, ze dne 26. 3. 2013, č. j.: 239/2013-160-SPR/3 s e o d m í t á .
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, Odboru provozu silničních vozidel, ze dne 4. 4. 2013, č. j.: 239/2013-160-SPR/5 s e z a m í t á .
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 26. 3. 2013, č. j.: 239/2013-160-SPR/3 a rozhodnutí ze dne 4. 4. 2013, č. j.: 239/2013-160-SPR/5.

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2013 (dále „rozhodnutí č. I“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravně správních

činností, č.j.: MHMP 1583514/2012/Kas, sp. zn.: S-MHMP 947243/2012/Kas, ze dne 14.12.2012, kterým na základě § 41 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), nebylo žalobci na jeho žádost prominuto zmeškání úkonu související s doručením výše jmenovaného rozhodnutí (č.j.: MHMP 1428764/2012/Kas ze dne 5. 11. 2012) substitučnímu zmocněnci žalobce, jemuž bylo doručeno dne 19. 11. 2012 na základě § 24 odst. 1 SŘ. Substituční zmocněnec pan Mgr. F. R., -, byl zmocněn zmocněncem JUDr. E. F. Toto zmocnění doručené ke spisové dokumentaci dne 9. 10. 2012 opravňuje Mgr. F. R., aby ve věci přestupkového řízení sp. zn. S-MHMP 947243/2012/Kas mj. přijímal doručované písemnosti. V substituční plné moci byla uvedena kontaktní, doručovací adresa, na kterou bylo řádně doručeno podle § 24 SŘ, o čemž svědčí údaje na doručence. Správní orgán postupoval podle § 41 odst. 5 SŘ, neboť je zjevné, že by újma způsobená dotčením veřejného zájmu převýšila újmu hrozící podateli. Žalobci nehrozila vážná újma, jelikož se dopustil protiprávního jednání náležitě prokazaného v zákonně vedeném řízení, žalobce tak mohl oprávněně očekávat ukončení řízení uložením sankce. Krom toho bylo odvolání ve věci samé podáno v zákonné lhůtě, takže rozhodnutí o přestupku bylo v odkladném účinku.

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013 (dále „rozhodnutí č. II“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravně správních činností, č.j.: MHMP 1428764/2012/Kas, sp. zn.: S-MHMP 947243/2012/Kas, ze dne 5.11.2012, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč. Současně mu byla podle § 79 odst. 1 a 4 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Žalobce se uvedeného přestupku dopustil dne 27. 6. 2012 kolem 14:26 hodin, kdy řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Mazda, registrační značky -, v Praze 6 po ulici Drnovské ve směru k ulici Evropské, kde orgány Policie ČR v té době prováděly kontrolu rychlosti jízdy pomocí silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX018467, a byla mu naměřena rychlost 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h tak byla jeho nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, přičemž v daném úseku je obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Naměřena tedy byla rychlost nejméně o 16 km/h vyšší, než je v konkrétním místě dovoleno.

Žalobce v žalobě namítá, že usnesení ze dne 14. 12. 2012, č. j. MHMP 1583514/2012/Kas, jímž nebylo prominuto zmeškání úkonu, je nepřezkoumatelné, poněvadž se správní orgán zabýval jinými otázkami než podstatou vedeného řízení. V předmětném usnesení rovněž správní orgán nedostatečně odůvodnil aplikaci § 41 odst. 5 SŘ. Místo toho, aby odůvodnil, jaká újma veřejnému zájmu by převýšila újmu hrozící žalobci, argumentuje protiprávností žalobcova jednání, čímž porušuje jak zásadu rovnosti, tak i presumpce nevinny stanovené SŘ. V důsledku nevyhovění žádosti o určení neplatnosti doručení, tak prvoinstanční rozhodnutí ve věci samé nebylo substitučnímu zmocněnci nikdy doručeno. V usnesení také nebyla hodnověrně vyloučena možnost prominutí zmeškání úkonu, tedy, zda se substituční zmocněnec v době doručování nacházel v místě bydliště.

V žalobě dále uvádí, že z velmi strohého odůvodnění rozhodnutí č. I. vyplývá, že právo podat žádost o navrácení v předešlý stav ve smyslu § 24 odst. 2 a § 41 SŘ měl jen

substituční zmocněnec. Žalovaný se nezabýval také tím, proč podle jeho názoru bylo doručeno zákonným a zákonem předvídatelným způsobem, toto rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost vyplývá též z tvrzení žalovaného, kdy se sice, jak praví, s žalobcem částečně ztotožňuje, ale zrušení prvoinstančního rozhodnutí by bylo na újmu rychlosti a hospodárnosti řízení. Žalobce též nesouhlasí s názorem žalovaného, podle něž zmocněncem nemůže být organizace, ale toliko osoba oprávněná za tuto organizaci jednat; žalovaný odmítl akceptovat Poradnu občanských práv Iustitia Fundamentum, o. s. jako zmocněnce žalobce, čímž porušil jak § 33 odst. 1 SŘ, tak i čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce brojí též proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí č. II, protože se žalovaný v odůvodnění vůbec nevyjádřil k námitce porušení § 74 přestupkového zákona v předcházejícím řízení, jehož se prvoinstanční správní orgán dopustil projednáním věci bez přítomnosti obviněného či jeho zástupce.

Žalobce shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí č. II také proto, že se žalovaný nevyjádřil ani k porušení § 36 SŘ v předcházejícím řízení, když mu prvoinstanční orgán neumožnil seznámení se před rozhodnutím s podklady. Tohoto pochybení si byl prvoinstanční orgán vědom, a proto žalobci sdělil, že originál spisu je již zaslán žalovanému, ale k nahlédnutí mu bude k dispozici údajná kopie spisu. Bylo-li již rozhodnuto a spis byl předán žalovanému, nemá smysl se seznamovat s podklady rozhodnutí a činit návrhy na dokazování. Žalobce také odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle které je porušením ústavních práv, nebyla-li účastníkovi řízení dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Žalobce rovněž brojí proti nedodržení lhůty žalovaným, když tento i přes strohost a zčásti doslovný opis odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nedostal § 71 SŘ.

Další žalobcova námitka směřuje proti žalovanému stran nedodržení § 3 SŘ, který správnímu orgánu ukládá povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a § 50 odst. 3 SŘ věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Co se týče § 3 SŘ, je zjištění skutkového stavu třeba dostát v takovém rozsahu, jenž není v rozporu se zásadami legality (§ 2 odst. 1 SŘ), zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy (§ 2 odst. 2 SŘ), proporcionality a ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3 SŘ), ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a konečně legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 SŘ); těmto požadavkům však žalovaný nedostál. Přestože žalobce do spisu doložil čestné prohlášení svědka spolujezdce A. B., podle kterého žalobce vůz v danou chvíli neřídil, jediným důkazem byl záznam o údajném přestupku, přičemž správní orgány nevyslechly žádné svědky. Žalovaný nedostatečně odůvodňuje žalobcovy odvolací námitky, když pouze konstatuje neexistenci důvodu, proč by policisté ztotožnili spolujezdce s řidičem, ač důvod žalobce jasně předložil. Žalovaný tak na důkazní návrhy žalobce nereagoval (takže byl porušen i princip rovnosti zbraní), zároveň však volbu důkazů řádně neodůvodnil. Žalovaný tím porušil § 68 odst. 3 SŘ, když odvolací důvod nebyl ani vyvrácen, ani hodnověrně zpochybněn, a rozhodnutí kvůli své nesrozumitelnosti, nepřezkoumatelnosti a nepřesvědčivosti trpí nezákonností.

Žalobce rovněž v řízení u prvoinstančního orgánu namítal nezákonnost měření rychlosti policií, protože policie nepostupovala podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti, ale naopak riziko nehody zvyšovala. Když prvoinstanční orgán

tuto námitku z důvodu nekompetentnosti odmítl, brojil proti tomu žalobce ve svém odvolání. Tuto námitku žalovaný ve svém rozhodnutí ignoroval, čímž znovu porušil § 68 odst. 3 SŘ.

Žalobce v žalobě namítá, že i u rozhodnutí č. II, žalovaný odmítl respektovat volbu zmocněnce žalobce, protože prý zmocněncem nemůže být organizace, ale konkrétní osoba pověřená za organizaci jednat. Tím byl porušen čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 33 SŘ.

V posledním žalobním bodě namítá žalobce porušení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a opět § 68 odst. 3 SŘ, protože se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami proti prvoinstančnímu rozhodnutí týkajícími se druhu a výměry sankce. Žalovaný totiž jen lakonicky konstatuje, že druh a výše sankce při překročení rychlosti jízdy o 16 km/h s přihlédnutím ke kartě řidiče je dostatečně odůvodněna prvoinstančním orgánem. Žalovaný tedy ignoroval žalobcovy námitky a rezignoval na zákonné požadavky kladené na odůvodnění. I zde tak žalobce shledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného č. II.

Na základě výše uvedeného navrhuje žalobce zrušit obě žalovaná rozhodnutí Ministerstva dopravy, ale též obě prvoinstanční rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy. Zároveň žádá, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když nejprve svými slovy zrekapituloval dosavadní průběh řízení a v žalobě tvrzené námitky. Žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí vydané prvoinstančním orgánem je náležitě odůvodněno, v rozhodnutí žalovaného jsou náležitě popsány všechny skutečnosti odůvodňující zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný též nepochybuje o totožnosti řidiče vozidla, jímž byl žalobce, protože nevidí důvod, proč by policisté místo řidiče ztotožňovali v souvislosti s přestupkem spolujezdce. Žalobci též bylo plně prokázáno porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona. Tvrzení o porušení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích ani § 79a zákona o silničním provozu rovněž neobstojí. Žalovaný dodává, že si každý účastník provozu na pozemních komunikacích musí uvědomit následky svého jednání a v případě porušení zákona za něj nést svou odpovědnost. Závěrem svého vyjádření navrhuje žalovaný žalobu zamítnout a náhradu nákladů řízení nepřiznat žádnému z účastníků.

Žalobce se ve své replice podivuje nad strohostí vyjádření žalovaného, resp. nevyjádřením se k většině žalobních bodů, zejm. se žalovaný vůbec nezmiňuje o rozhodnutí č. I. Žalobce dále opakuje některé námitky, jež už uvedl v žalobě: v době spáchání přestupku nebyl řidičem, celé dokazování stojí na úředním záznamu a návrhy na předvolání svědků byly žalovaným ignorovány, stran druhu a výměry sankce byly vedeny jen obecné úvahy bez ohledu na konkrétní případ. Žalovaný se ani ve svém vyjádření nevypořádal s žalobními tvrzeními, proto žalobce navrhuje podané žalobě vyhovět.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“)

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 SŘS.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce měl dne 27. 6. 2012 kolem 14:26 hodin řídit osobní motorové vozidlo tovární značky Mazda, registrační značky -, v Praze 6 po ulici Drnovské ve směru k ulici Evropské, kde mu byla orgány Policie ČR naměřena rychlost jízdy 66 km/h (po odečtení přípustné odchylky), tedy o 16 km/h více než byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost podle obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích.

Součástí spisového materiálu je úřední záznam vyhotovený Policií ČR Obvodním ředitelstvím policie Praha I, Dopravní inspektorát, č. j.: ORI-45355-1/PŘ-2012-001106, k němuž je přiložena fotodokumentace, Výpis z karty řidiče a Ověřovací list měřícího zařízení. Na základě těchto dokladů byl přestupek oznámen a spisový materiál postoupen Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru dopravně-správních činností, coby prvostupňovému správnímu orgánu, který dne 18. 7. 2012 vydal příkaz o uložení pokuty, č. j.: MHMP 948981/2012/Kas, proti němuž podal žalobce odpor. Prvostupňový správní orgán zahájil řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na den 18. 10. 2012, k němuž se však žalobce ani jeho zmocněnec nedostavil. Z ústního jednání byl pořízen protokol, č. j.: MHMP 1386975/2012/Kas.

Na základě výše uvedeného bylo prvostupňovým správním orgánem vydáno ve věci dne 5. 11. 2012 rozhodnutí, č. j.: MHMP 1428764/2012/Kas, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež žalovaný dne 4. 4. 2013 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil (č. j.: 239/2013-160-SPR/5). V rámci podání, jímž se žalobce odvolal ve věci samé, byla rovněž uplatněna žádost o navrácení v předešlý stav podle § 41 SŘ, o které bylo usnesením ze dne 14. 12. 2012, č.j.: MHMP 1583514/2012/Kas, rozhodnuto tak, že se nepromítá, i proti tomuto usnesení se žalobce odvolal; též toto odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 3. 2013, č. j.: 239/2013-160-SPR/3 zamítl a napadené usnesení potvrdil.

Žalobce spatřuje nezákonnost v rozhodnutí č. I, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, kterým nebylo prominuto zmeškání úkonu. Stran této námitky bylo nutno žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) SŘS s odkazem na § 68 písm. e) SŘS a dále na § 70 písm. c) SŘS, neboť rozhodnutím se upravuje vedení řízení před správním orgánem, tudíž je ze soudního přezkumu vyloučeno. Soud dodává, že rozhodnutí č. I ani nemělo žádný vliv na rozhodnutí ve věci samé, jelikož i bez určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 SŘ podal žalobce odvolání řádně a včas, takže tento řádný opravný prostředek nebyl odmítnut pro opožděnost.

Žalobce ve většině svých žalobních bodů argumentuje nepřezkoumatelností rozhodnutí č. II, často porušením § 68 odst. 3 SŘ (v případě výměry trestu též § 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy nedostatečným odůvodněním. Žalovaný se podle tvrzení žalobce zabýval nedostatečně či vůbec odvolacími námitkami stran porušení: § 74 zákona o přestupcích, § 36 SŘ, § 3 a § 50 odst. 3 věta druhá SŘ a konečně § 79a zákona o silničním provozu. Ve všech těchto bodech soud s žalobcem nesouhlasí.

V obecné rovině je třeba k těmto námitkám uvést, že postup odvolacího správního orgánu je vymezen zejména ustanovením § 89 zákona č. 500/2004 Sb., SŘ, toto ustanovení staví postup odvolacího orgánu na tzv. omezeném revizním principu. Postupem odvolacího orgánu a jeho povinností přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí v mezích odvolacích

námitek se zabýval již Nejvyšší správní soud a to ve svém rozsudku ze dne 11. 12. 2013, č. j.: 6 As 161/2013-25, kdy konstatoval: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“

Pokud se jedná o nevypořádání se žalovaného s odvolací námitkou stran porušení § 74 zákona o přestupcích, nemůže se soud s žalobcem ztotožnit. Žalovaný se touto námitkou zabýval, a to dokonce na prvním místě, přičemž souhlasil s odůvodněním prvoinstančního orgánu. Soud však neshledává ani věcné opodstatnění tvrzené námitky. Substituční zmocněnec se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil a obviněný rovněž, bylo tak možno věc projednat ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Stran porušení § 36 SŘ soud sice s žalobcem plně souhlasí ohledně porušení ústavních práv v případě, kdy účastníku správního řízení není umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ale podle jeho názoru seznámení se s podklady žalobci odepřeno nebylo. Přestože byl spis zaslán žalovanému, o čemž byl žalobce informován, umožnil prvoinstanční orgán nahlédnout do kopie spisového materiálu. Co se týče neumožnění seznámení se s podklady rozhodnutí v řízení před prvoinstančním orgánem, nevyplývá ze spisu, že by se toho žalobce domáhal, a v odvolání ze dne 4. 12. 2012 je jen lakonicky uvedeno: „Odvolatel dále žádá o možnost seznámení se s podklady rozhodnutí podle ust. § 36 správního řádu, neboť takovou možnost nedostal a vyhrazuje si právo doplnit odvolání poté, co mu bude napadené rozhodnutí doručeno.“ Tato námitka tak může směřovat toliko proti absenci žalobce a jeho zmocněnce u ústního jednání. Touto námitkou se však žalovaný podrobně zabýval a uspokojivým způsobem se s ní vypořádal.

Ani námitka stran nedostatečného odůvodnění uložené sankce, a tím porušení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a § 68 odst. 3 SŘ, není případána. Prvoinstanční orgán se úvaze o druhu a výměře trestu zcela uspokojivým způsobem věnoval. Postup žalovaného, jenž se v tomto ohledu vyjádřil k odvolací námitce žalobce poněkud stručněji, když postup orgánu první instance hodnotí jako uspokojivý, je v pořádku. Pokud se odvolací orgán ztotožňuje s argumentací orgánu prvoinstančního, není nutné ji celou explicitně uvádět do odvolacího rozhodnutí.

Pokud jde o tvrzené porušení § 3 a § 50 odst. 3 SŘ ani v tomto případě nemůže dát soud žalobci za pravdu. Skutkový stav byl spolehlivě prokázán, prvoinstanční správní orgán tak ve svém rozhodnutí dostal jak § 3 SŘ, tak i § 50 odst. 3 SŘ a vše náležitě odůvodnil. Tvrzeným porušením těchto ustanovení se v žalobou napadeném rozhodnutí důkladně zabýval také žalovaný, když přesvědčivým způsobem odůvodnil, proč považuje zjištění skutkového stavu prvoinstančním orgánem za dostatečné. Zjištění skutkového stavu opíral prvoinstanční správní orgán o Oznámení o přestupku a Záznam o přestupku; obě je opřeno o tvrzení policistů, což ovšem není na závadu zákonnosti. Jak judikuje Nejvyšší správní soud mj. ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2009, č. j.: 4 As 19/2007-114: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodů pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem,

aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Ani v posuzovaném případě se nikde neobjevuje pochybnost o nepodjatosti policistů.

Co se týká tvrzeného porušení § 79a zákona o silničním provozu, nelze než konstatovat, že skutečnost, zda policisté svou silniční kontrolou dostáli účelu zvýšení bezpečnosti na pozemních komunikacích, nemá žádný vliv na spáchání či nespáchání přestupku žalobcem nebo na spolehlivost měření rychlosti žalobcova vozidla (a propo, pokud žalobce nějaké takové zvýšené nebezpečí na vozovce zpozoroval, tím spíš měl jet pomaleji). Přesto se této námitce věnuje ve svém rozhodnutí prvoinstanční orgán, když domněnku žalobce spolehlivě vyvrací. Vzhledem k tomu, že jde o otázku stran zákonnosti nepodstatnou, a vzhledem k výše uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2013, č.j.: 6 As 161/2013-25, podle něhož lze případné mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání zaplnit argumenty obsaženými již v prvoinstančním rozhodnutí, nenalézá soud nepřezkoumatelnost ani v tomto bodě.

Ze všech výše uvedených důvodů neshledává soud rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalobce též namítá nedodržení lhůty, již měl žalovaný k rozhodnutí podle § 71 SŘ, neuvádí však, zda toto prodlení mělo nějaký vliv na rozhodnutí ve věci samé. Tento žalobní bod je tak nepřipadný, jelikož brojí proti nečinnosti, nikoliv proti rozhodnutí. Průtahům se mohl žalobce bránit ochranou proti nečinnosti podle § 80 SŘ.

Žalobce brojí též proti nerespektování volby zmocněnce žalovaným, v čemž vidí porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i § 33 SŘ. Podle názoru soudu se žalovaný porušení předmětných ustanovení nedopustil, jelikož okolnost, zda je zmocněncem právnická osoba nebo přímo osoba pověřená za právnickou osobu jednat (zvláště když podle § 30 odst. 2 SŘ může za právnickou osobu v téže věci současně konat úkony jen jedna osoba), nečiní žádný faktický rozdíl, jenž by se, byť jen letmo, dotýkal materiální podstaty obou napadených ustanovení. Hlavním důvodem nepřijetí zmocněnce právnické osoby však byla skutečnost, že žalobce v dané věci už jednoho zmocněnce měl a podle § 33 odst. 1 věta čtvrtá SŘ může mít účastník v téže věci zmocněnce toliko jednoho.

Stran rozhodnutí č. II tedy soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7 SŘS.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. ledna 2017

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová